

захласна. Слушаше съ отворена уста, и очитѣ му не се отмѣстваха отъ очитѣ на Дякона.

Зазоряваше се вече, когато бай Павелъ и Диньо напустнаха мазето. Когато се изкачваше къмъ пруста, Павелъ чувствуваше, че бѣше станалъ другъ човѣкъ. Отъ страха му не бѣше останала нито следа, и той знаеше, че отсега нататѣкъ бѣше готовъ на всѣкакви жертви за синеокия апостолъ.

— Боже, а какво щѣхъ да направя! Отъ страхъ щѣхъ да предамъ единъ... светецъ! — отрониха устнитѣ му и една сълза капна отъ очитѣ му.

Отъ тая вечеръ не минаваше день, бай Павли да не се отбие при гостенина въ мазето и да не слуша съ захласъ словото му за светото дѣло на свободата...

III

Бѣха изминали двадесетъ дни, откакъ Василъ Левски се криеше въ мазето на Павелъ Влаховъ отъ село Брѣстовица. Турската власть се отчая. И тоя пѣтъ вдигна ржце. Прости се още веднѣжъ съ мечтата, че главатарѣтъ на комититѣ ще падне въ ржцетѣ ѝ. Потеритѣ започнаха да се разпадатъ. Засадитѣ се вдигнаха. По пѣтищата все по-рѣдко и по-рѣдко се мѣркаха заптии. И населението на Сопотъ и околността си отдѣхна.

Единъ следобѣдъ бай Иванъ кираджията отново спрѣ съ колата си предъ портитѣ на Павелъ. Тоя пѣтъ му отвори самиятъ стопанинъ.

— Кжде се маешъ, бре момче? — посрещна го усмихнатъ бай Павелъ. — Изнадахме ти се!

— Е, така се случи! А гостенинѣтъ ти кжде е? Идвамъ да си го взема.

— Ще го вземешъ, ако ти го дамъ, Никому не го давамъ вече.